

Ordføreren: Da jeg paa en Maade har paataget mig at imødegaae de Enkeltheder, der maatte fremkomme, kan jeg ikke undlade at tage noget Hensyn til det sidste Foredrag. Jeg maa imidlertid vedblivende gjøre opmærksom paa, at Meningsforskjelligheden mellem den sidste ærede Taler og mig ikke bestaaer i, om disse Enkeltheder, dersom de foreslaae til Forhandling og altsaa kunde rettes ved Ændringsforslag, maatte fortløbe sig under Overveelse, men deri, om en Rigsdagsmand virkelig kan ansee sig berettiget til at stille sig paa et saa isoleret Standpunkt — jeg kunde næsten sige Tilstuerstandpunkt — at han paa saa svage Præmisses drifter sig til at bygge en saa følgerig Conclussion, som at medvirke til at fuldføre hele dette Arbejde, hvori der ved Siden af disse svage Punkter ganske vist er meget gode Sider, og hvori disse svage Punkter for en stor Deel finde deres tilstrækkelige Forklaring i den hele Række af Omstændigheder, der ere os Alle vel bekendte. Hvis vi endelig skulde stige ned til denne Detailundersøgelse, vilde jeg ikke kunne tilbageholde en Vitring af Forundring over, at den sidste ærede Taler endnu holder paa sine Bemærkninger angaaende Offentligheden. Jeg troer, at Offentligheden er indrømmet i en Forsatning, der giver Forsamlingen Ret til, en Time efter at den er traadt sammen, at lade Dørene aabne for Publicum, at indkalde Stenographer, og derefter udgive en fuldstændig Beretning over Forhandlingerne saa hurtigt, som Trykkeriet kan tilendebringe dem. Dersom han ikke erkjender det for at være Offentlighed, da har den danske Rigsdag heller ingen Offentlighed; thi det staaer i den danske Rigsdags Magt, hvad Dieblik den vil, at sjerne baade Tilhørere og Stenographer og saaledes forvandle sig til en hemmelig Rigsdag, — da har heller ikke det engelske Parlament Offentlighed; thi det staaer i et eneste Medlems Ret at fordre samtlige Tilhørere sjerne; og da jeg veed, at den ærede sidste Taler er nøie bevandret i det engelske Parlaments Historie, saa troer jeg sikkert han vil erindre, at, da denne Ret sidste Gang blev gjort gjældende af en af Torylorderne,

da erklærede et af de anseteste liberale Medlemmer af Parlamentet, nemlig Joseph Hume, at han havde begyndt sit Livs Carriere med at være Stenographer, og at han endnu forstod saa meget af denne Metier, og han nu ordret vilde opskrive Forhandlingerne, saa at de, uagtet Tilhørerne vare sjerne, samme Aften skulde kunne faae dem at læse i de engelske Blade. Jeg troer altsaa, at, hvad enten der har været tilstrækkelig eller utilstrækkelig Følelse til at bruge den noget omfribende Form, istedetfor ligefrem at sige, at Forhandlingerne skulde være offentlige, saa ere vi virkelig stegne ned i saadanne Smaaligheder, at Sagen, selv hvis denne Paragraph foreslaae, næppe var al den Tale værd, men ligeoverfor den enorme Conclussion, som den ærede Rigsdagsmand vil udele deraf, forekommer mig at svinde sammen til et reent Intet. Hvad de af ham omtalte midlertidige Bestemmelser angaaer, da er det rigtigt, at den Bestemmelse om foreløbigen at give et Normalbudget, indtil et endeligt kunde vedtages ved Lov, vilde kunne bruges ikke blot til at gjøre Vedtagelsen af det endelige Normalbudget, men ogsaa hele Rigsraadets paafølgende Skattebevillingsret til en Illusion. Men efter de Betingelser, der staae i selve Paragraphen, og efter den Erklæring, der med Hensyn til Forstaaelsen af disse er givet af selve Lovens Forfattere, saa er det indlysende, at et saadant Normalbudget paa ingen Maade vil berøve Rigsraadet Ret til at gjøre en stærk og betydelig Indflydelse gjældende med Hensyn til det endelige Normalbudgets Vedtagelse. Det Samme gjælder med Hensyn til Forretningsordenen. Ogsaa her laae der unægtelig en Fare i det tagne Forbehold at give en saadan foreløbig Bestemmelse, og jeg troer derfor, at Udvalget har gjort Ret i at søge at faae det fjernet. De eneste Punkter, der kunde vække Skrøpser, var det om Præsidentens Myndighed, da han ikke vælges af Forsamlingen, og det, som den ærede Taler stiftede til, da han talte om en „Ostracisme“, Noget, der seer høist uhyggeligt ud, og som vi maae haabe, der ikke bliver Brug for, skjøndt det paa den anden Side er vanskeligt at nægte, at det kunde tænkes ved en Forsamling, der